

Стівен КІНГ

ПОЛЕ БОЮ

"Містере Реншоу! Містере Реншоу!"

Оклик портьє перехопив його на півдорозі до ліфта, і Реншоу з невдоволенням обернувся, перекладаючи з руки в руку дорожню сумку з емблемою авіакомпанії. Кишеню його куртки приємно обважнював конверт із двадцяти— та п'ятдесятидоларовими банкнотами. Роботу виконано добре, тож і платня була гарна, попри те, що п'ятнадцять відсотків належало Організації.

Тепер він хотів лише прийняти гарячий душ і лягти спати.

"Що таке?"

"Вам посилка, сер. Розпишіться, будь ласка!"

Реншоу недбало черкнув у квитанції і замислено поглянув на прямокутний пакунок. Його ім'я та адресу написано чітким, із нахилом уліво, почерком, що здався йому знайомим.

Реншоу посунув посилку по облицьованій під мармур стойці, і в ній щось тихо клацнуло.

"Відправити нагору, містере Реншоу?"

"Не треба, я заберу сам".

Пакунок був десь вісімнадцять дюймів завдовжки, і Реншоу незграбно притискав його до себе. Потім поставив пакунок на ворсистий

килим, що вкривав підлогу ліфта, і вставив свого особистого ключа в шпарину над звичайним рядом кнопок. Кабіна рушила вгору, до його фешенебельної квартири на даху хмарочоса. Реншоу заплющив очі, мимоволі прокручуючи в пам'яті, як на екрані, недавні події.

Спочатку, як звичайно, був дзвінок від Кела Бейтса: "Є робота, Джонні".

Реншоу брався за роботу двічі на рік і ніколи не погоджувався на суму менше десяти тисяч доларів. Платили йому клієнти за особливий талант. Хоча природа й створила Реншоу в подібності людини, життя зробило з нього хижака, який умів робити тільки одне, але досконало: вбивати, щоб вижити.

Після розмови з Бейтсом у поштовій скриньці Реншоу з'явився темно-жовтий конверт: ім'я, адреса, фотографія. Цього разу на ній була хвороблива фізіономія бізнесмена з Майямі на ймення Ганс Морріс — засновника і власника компанії по виготовленню іграшок. Хтось хотів прибрати Морріса і звернувся до Організації, яка в особі Келвіна Бейтса переговорила з Джоном Реншоу. Пах-пах! Квітів не треба!

Ліфт зупинився, і Реншоу, підхопивши пакунок, вийшов. Відімкнувши двері, він переступив поріг свого помешкання. Було близько третьої години дня, і яскраве квітневе сонце заливало простору вітальню радісним сяйвом. Реншоу замилювався на хвилю мінливою грою сонячного проміння, потім поклав пакунок на низенький столик біля дверей, кинув на нього конверт з грішми і розслабив галстук.

Реншоу вийшов на балкон. Було холодно, і вітер пробирав його наскрізь. Він постояв, дивлячись на величну панораму міста. Наче жучки, повзли вулицями машини. Вдалині, оповитий легким, золотавим серпанком, виднівся міст Бай.

Реншоу повернувся до вітальні, зачинив за собою двері і пішов до ванної, де довго стояв під душем.

Коли хвилин через сорок він вирішив оглянути пакунок, тінь уже сягала середини темно-червоного килима: наближався вечір.

"Це бомба".

Навряд, звичайно, але поводитися з цією штукою треба, як з бомбою. Це єдиний спосіб залишитися на своїх двох і тішитися життям, тимчасом як інші, не такі обережні, стають у довгу чергу до величезної біржі праці на небесах.

Якщо це й бомба, то без годинникового пристрою. Лежить вона тихо: спокійна й загадкова. Окрім того, нині частіше застосовують пластикові — вони не такі гучні.

Реншоу глянув на поштовий штампель. Майямі, 15 квітня. Минуло п'ять днів. Отже, бомба не має годинникового пристрою. Інакше вона повинна була вибухнути в готельному сейфі.

Майямі... Так. І цей почерк з нахилом уліво. На письмовому столі німечного бізнесмена він бачив фотографію в рамці. Якась іще німечніша, стара шкапа в хустці. І внизу по діагоналі напис: "З найкращими побажаннями від того, хто подарував тобі першокласну ідею. Мама".

Що ж це за першокласна ідея? Комплект "Зроби сам" для самогубця? Склавши руки на грудях, він зосереджено розглядав пакунок. Цікаво, як ця жінка знайшла його адресу? Цього він не міг збагнути. Але тепер це вже неважливо. Надто пізно. Кел Бейтс випередив її.

Реншоу взяв целулоїдний календарик і вправно просунув його під шпагат. На деякий час він завмер, розглядаючи пакунок, потім нахилився над ним і потягнув носом повітря. Картон, папір, шпагат. Обійшов

навколо стола, легко присів навпочіпки і знову принохався. Сутінки вже розповзлися по кімнаті сірими примарними пальцями.

Там, де папір виліз з-під шпагату, проглядала темно-зелена коробка. Метал. Кришка на шарнірах. Реншоу дістав кишенькового ножа і розрізав шпагат. Кілька вправних рухів кінчиком ножа — і він відкинув папір.

На зеленій з чорними плямами коробці було написано: "Набір "Наші хлопці у В'єтнамі". Нижче: піхотинці — 20; вертольоти — 10; кулемети — 2; базуки — 2; санітари — 2; джипи — 4. Ще нижче перевідна картинка із зображенням державного прапора США. У кутку: "Іграшки компанії Морріса. Майямі, Флоріда".

Реншоу простягнув руку до коробки, але одразу відсмикнув її. У коробці щось заворушилося. Реншоу повільно підвівся і позадкував до дверей, що вели в кухню та передпокій. Увімкнув світло.

Коробка ходила ходором. Раптом вона перевернулася і м'яко впала на килим. Кришка прочинилась, утворивши щілину приблизно в два дюйми. Реншоу спостерігав, витріщивши очі, як звідти почали виповзати крихітні півторадюймові піхотинці. Солдатики були в повному бойовому спорядженні: плямисті комбінезони, каски, ранці. За плечем у кожного — мініатюрний карабін. Їхні очі, не більші за кінчик загостреного олівця, блищали.

П'ять, десять, дванадцять... і так усі двадцять. Один з них, енергійно жестикулюючи, віддав наказ. Піхотинці заходились розширювати щілину, штовхаючи кришку. Реншоу схопив з канапи велику подушку і рушив на них. Командир махнув рукою. Солдатики розвернулися, знімаючи з плечей карабіни. Почулися ледь чутні виляски, і Реншоу здалося, що в нього увігнали свої жала з десяток бджіл.

Він жбурнув подушку. Змітаючи солдатиків, вона зачепила коробку, і кришка відкинулась. Пронизливо стрекочучи, звідти вилетів рій пофарбованих у колір джунглів вертольотиків.

Реншоу почув глухе "пах! пах!" і побачив з відкритих дверей вертольотика спалахи завбільшки з головку шпильки. Немов гострі голки вп'ялися йому в живіт, правицю, шию. Реншоу розмахнувся і збив одного, — відразу ж відчув гострий біль, потекла кров. Обертові лопаті розпанахали долоню до кісток. Решта вертольотиків відлетіла на безпечну відстань і кружляла навколо, немов гедзі.

Від раптового нестерпного болю в нозі Реншоу скрикнув. Один з піхотинців штрикав його багнетом у щиколотку. Крихітне обличчя дивилося на нього, важко дихаючи і вишкіривши зуби. Реншоу відкинув його ногою, і маленьке тіло, перелетівши через кімнату, вдарилося об стіну. Крові не було, лише якась липка, тягуча, пурпурна речовина.

Пролунав тихий вибух, схожий на кашель, і пекучий біль пройняв стегно. Один із стрільців вибрався з коробки. Клубки диму повільно вилися над його базуюю. Реншоу подивився на ногу і побачив, що на штанях тліє величенька дірка, крізь неї виднілись обвуглені краї рани.

"Цей недомірок покалічив мене!"

Він повернувся і побіг через передпокій у спальню. Один з вертольотиків продзижчав біля щоки, шалено обертаючи лопатями, і дав коротку чергу з кулемета. Під подушкою лежав пістолет 44-го калібру. Пострілом з нього можна зробити дірку в два кулаки в чому завгодно. Але тепер йому доведеться стріляти по рухливих цілях, які не набагато більші за світлячка.

До спальні влетіли два вертольотики. Сидячи на ліжку, Реншоу вистрілив. Один із них розлетівся на друзки. "Ще один", — подумав він. Прицілювся... натиснув на спусковий гачок...

"Прокляття! Не влучив!"

Вертольотик кинувся на нього у несподіваному, смертоносному піке. Лопаті оберталися з неймовірною швидкістю. Реншоу піймав погляд одного з кулеметників, який стріляв короткими влучними чергами. Відразу кинувшись на підлогу, він відкотився.

"Мої очі! Цей виродок цілить в очі!"

Він притиснувся до стіни, тримаючи пістолет перед собою. Але вертольотик уже відлетів. Він завис в повітрі, немов екіпаж хотів пересвідчитись, наскільки потужну зброю має противник. Потім полетів назад до вітальні. Реншоу підвівся і скривився від болю, ступивши на поранену ногу. Вона була в крові. "Так, мабуть, і повинно бути, — подумав він. — Хоча далеко не кожному, в кого влучили з базуки, вдається вижити і розповісти про свої відчуття. І справді, та жіночка подала першокласну ідею, чи не так? Це все придумала вона".

Знявши з подушки наволочку, Реншоу розірвав її на бинти для пораненої ноги, потім, узявши дзеркальце для гоління, підійшов до дверей, що вели в передпокій. Ставши на коліна, він протягнув руку з дзеркальцем через поріг і поставив його на килимі під кутом.

Крихітні солдати метушилися, ставлячи намети. "Джипи" заввишки у два дюйми поважно об'їжджали табір. Санітар нахилився над солдатиком, якого покалічив Реншоу. Вісім уцілілих вертольотиків кружляли в повітрі, прикриваючи позиції.

Раптом вони помітили дзеркальце, і три піхотинці відкрили вогонь з коліна. Через кілька секунд дзеркало розкололося в чотирьох місцях. О'кей, о'кей! Ну, тримайтесь!

Реншоу повернувся до комода і взяв важку дубову скриньку, яку Лінда подарувала йому на різдво. Виважив її в руці, задоволено кивнув і

кинувся до дверей. Усю свою силу він вклав у кидок. Скринька полетіла, змітаючи маленьких чоловічків, мов кеглі. Один "джип" перевернувся. Реншоу переступив через поріг, прицілився в одного з солдатиків і вистрілив. Кілька піхотинців залягли і вели методичний вогонь, інші шукали укриття. Ще кілька сховалися в коробку. Кулі, немов бджолині жала, впивалися йому в ноги й живіт, але жодна не сягала грудей. Можливо, відстань була надто велика. Як би там не було, Реншоу не збирався відступати. Ось так.

Вертольотики розпочали шалену атаку. Тепер крихітні кулі потрапляли йому в обличчя навколо очей. Реншоу збив головну машину, потім ще одну. Від гострого болю потемніло в очах.

Шість уцілілих вертольотиків відступили двома групами. Реншоу витер кров з обличчя. Тепер він знову був готовий вести вогонь, та нараз зупинився. Солдатики, які відступили до коробки, витягали звідти щось схоже на ... ракетну установку!

Спалахнув жовтий вогонь — і великий шматок штукатурки впав зліва від Реншоу. Він вистрілив не цілячись і кинувся через коридор до ванної. Грюкнувши дверима, він зачинився на защіпку. Тремтячою рукою провів по волоссю. Від виходу з квартири він відрізаний. Від телефону теж. Одне попадання тієї клятої ракетної установки знесе йому голову.

Але ж ця ракетна установка навіть не значилась у переліку на коробці! Він перевів подих. У цю мить ракетою розстрощило частину дверей. Маленькі язички полум'я затанцювали по краях дірки. Реншоу побачив новий сліпучий спалах — ще одна ракета пробила двері, і на підлогу впали палаючі тріски. Коли він кинувся гасити вогонь, крізь дірку влетіли, стрекочучи, два вертольотики. Кулеметні черги прострочили груди.

Реншоу розлючено збив одного голіруч, сильно поранивши собі долоню. Потім, блискавично схопивши важкий рушник, збив другого. Той

впав на підлогу, стрекочучи, і Реншоу роздавив його ногою. Він дихав натужно, як загнаний кінь. Очі заливала гаряча кров.

"Це примусить їх задуматися", — подумав він.

І справді, вони, мабуть, задумалися. Хвилин п'ятнадцять не було чути жодного звуку. Реншоу сів на край ванни, гарячково обмірковуючи своє становище. Повинен же бути вихід з цього глухого кута, обов'язково повинен бути. Існував тільки один шлях — обійти їх з флангу...

Він рвучко обернувся і подивився на маленьке вікно. Ось він, вихід. Звичайно, це вихід. На поличці Реншоу помітив балончик для заправки запальничок. Коли він потягнувся до нього, у дверях щось зашелестіло. Він обернувся, піднявши пістолет... і побачив у щілині під дверима папірець. "Щілина надто мала навіть для них", — подумав Реншоу зловтішно.

На папірці було написане одне коротке слово: "Здавайся!" Реншоу похмуро усміхнувся і поклав балончик у нагрудну кишеню. Там же знайшов обгризений олівець. Надряпавши лише одне слово: "Психи", він просунув папірець під двері. Тієї миті пролунав новий залп. І Реншоу відступив убік. Ракети влітали через дірку в дверях і розривалися на блакитних кахлях над вішалкою для рушників, перетворюючи гладеньку поверхню у мініатюрний місячний ландшафт. Реншоу прикрив очі від скалок, що свистіли шрапнеллю над його головою. На сорочці з'явилися рвані дірки.

Коли вогняний шквал стих, Реншоу виліз на ванну і відчинив вікно. На нього дивились холодні зірки. Вікно було маленьке, з вузьким виступом. Але думати про це ніколи. Він визирнув, і холодний вітер остудив його обличчя. Реншоу переніс усю вагу тіла на руки і подивився прямо вниз. Сорок поверхів. З такої висоти вулиця виглядала не ширшою за колію іграшкової залізниці. Далеко внизу миготіли вогні міста.

З легкістю тренованого атлета Реншоу став колінами на нижній край вікна. Якщо якийсь вертольотик влетить зараз через дірку в дверях, то досить буде одного пострілу, щоб він з криком полетів прямісінько вниз.

Але цього не сталося.

Реншоу повернувся, висунув одну ногу з вікна і міцно ухопився рукою за карниз. За мить він уже стояв на зовнішньому виступі вікна. Намагаючись не думати про ту страшну прірву, що була під ним, про те, що може статися, якщо вертольотики почнуть переслідувати його, Реншоу просувався до рогу будинку.

П'ятнадцять футів... десять... Нарешті. Він зупинився, грудьми притулившись до стіни і розкинувши руки. Реншоу відчував у нагрудній кишені балончик та заспокійливу вагу пістолета за паском.

Тепер треба обігнути цей клятий ріг.

Він обережно переставив ногу і переніс на неї вагу тіла. Тепер ріг будинку врізався в живіт та груди, наче лезо. Прямо перед очима, на стіні, він побачив пташиний послід. "О боже! — подумав Реншоу розгублено. — Я й не знав, що вони літають так високо".

Раптом його ліва нога зсковзнула. Намагаючись зберегти рівновагу, він шалено замахав правою рукою і нарешті обійняв будинок по обидва боки рогу. Уривчасто дихаючи, Реншоу притулився обличчям до стіни. Постоявши хвилю, він переніс другу ногу.

До його балкона залишилося футів тридцять. Двічі він змушений був зупинитися, щоб різкі пориви вітру не зіпхнули його вниз. Нарешті Реншоу вчепився в залізні перила балкона. Безгучно переліз через них і крізь шпарину в шторах обережно зазирнув до вітальні. Вони розташувалися, як треба — спиною до нього. Чотири піхотинці і

вертольотик охороняли коробку. Решта, з ракетною установкою, зайняли позицію навпроти дверей до ванної.

Чудово! Можна несподівано увірватися в кімнату, одним махом покінчити з коробкою і— геть з квартири. Потім, якнайшвидше, на таксі до аеропорту. Звідти в Майямі, щоб розшукати Моррісову матусю і помститися. Вона помре страшною смертю. І це буде справедливо.

Реншоу скинув сорочку і відірвав довгу смужку від рукава, кинувши лахміття під ноги. Потім дістав балончик, відбив пластиковий носик і намочив у бензині смужку.

Дістав запальничку і, глибоко вдихнувши, крутнув крем'яне коліщатко. Він підніс запальничку до тканини і, коли та спалахнула, розчахнув скляні двері і кинувся до кімнати.

Вертольотик зреагував негайно, ринувши, немов камікадзе, навперейми Реншоу. Той навідмаш збив його, незважаючи на страшний біль. Крихітні піхотинці кинулися до коробки. Реншоу жбурнув у неї підпалений балончик. В наступну мить він побіг до дверей.

Реншоу так і не встиг зрозуміти, що його вбило.

Немов важезний сейф упав з великої висоти. Гуркіт прокотився через весь хмарочос, металевий каркас якого завібрував, неначе камертон. Двері квартири Реншоу вибухом зірвало з петель.

Закохана парочка, що проходила повз будинок, подивилася вгору і побачила сліпуче біле сяйво, немов спалахнула сотня юпітерів.

— Мабуть, у когось коротке замикання, — сказав юнак.

— А це що? — здивувалася дівчина.

Повільно кружляючи в повітрі, щось падало вниз. "О, господи, це чиясь сорочка. Вся в дірках і в крові..."

— Мені це не подобається, — сказала дівчина нервово. — Візьмемо таксі, так, Ральфе? Нам доведеться мати справу з поліцією, коли там, нагорі, щось сталося, а я не хочу, щоб хтось знав про наші зустрічі.

— Звичайно, так і зробимо.

Він озирнувся, побачив таксі і свиснув. Машина загальмувала, і молоді люди сіли.

У цей час, ніким не помічений, на асфальт опустився клаптик паперу. Він впав біля сорочки Джона Реншоу. Виразним почерком, з нахилом уліво, на ньому було написано:

"Любі діти! Додатково в деяких наборах! (В обмеженій кількості):

Ракетна установка — 1.

Ракети "Твістер" системи "Земля — повітря" — 20.

Діюча модель термоядерної бомби — 1".